

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Y. B.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č.j. CPR-8516-7/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č.j. CPR-8516-7/ČJ-2019-930310-V241, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2019 č.j. KRPA-30393-22/ČJ-2019-000022 a původní rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“). Správní orgán podle žalobce důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Žalobce dále namítá porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu.
3. Žalobce má za to, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil a vypořádal odvolací námitky uplatněné žalobcem, čím porušil své povinnosti, a navíc převzal v podstatě pochybení orgánu prvního stupně do svého rozhodnutí.
4. Žalobce namítá, že mělo být zohledněno, že pochybením pracovníků hraniční kontroly byl vpuštěn do země, ačkoliv neměl již žádné pobytové oprávnění. Poté, co mu bylo bez pobytového oprávnění umožněno vstoupit na území ČR, dostal se fakticky do neřešitelné situace, kdy nemohl legálně toto území opustit. Pokud orgány státu žalobce na území bez platného oprávnění k pobytu vpustily, měly by mu rovněž umožnit legálně a bez dalších negativních důsledků území EU opustit, když žalobce nikdy neměl v úmyslu zákony porušovat, avšak byl přesvědčen o legálnosti svého pobytu, v čemž byl utvrzen tím, že byl na území ČR bez problému vpuštěn. Ačkoliv tedy lze konstatovat, že v době zahájení řízení již žalobci jeho pobytového oprávnění nesvědčilo, tak zcela jistě není na místě uložení správního vyhoštění.
5. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality. S ohledem na okolnosti, za nichž se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Žalobce by dobrovolně opustil území ČR, kdyby mu to bylo umožněno. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení pobytu. Nelegální pobyt žalobce byl v řádu několika málo dní a i v případě, že by se dopustil opakovaného porušení povinnosti, tak toto bylo zanedbatelné.
6. Žalobce namítá, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska požadovaná zákonem, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí a správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je čistě formalistické, dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž tak zaběhlou praxí. Pokud jde o zásah do soukromého

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

života, je nutno konstatovat, že správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, které bude mít jejich rozhodnutí na život žalobce. Je však potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovské vlasti žije rodina žalobce a tudíž zde má zázemí. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů.

7. Žalobce namítá, že správní orgán nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce, pokud jde o hrozbu nebezpečí vážné újmy v případě návratu. Dle žalobce není vůbec zřejmé, na základě čeho uvedenou otázku žalovaný vyhodnotil.

8. Žalobce rovněž namítá, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti celého případu, kdy individualizace rozhodnutí zcela chybí. Rovněž je nutno poukázat na to, že tato doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce, navíc při zvážení okolností, které žalobce k pobytu bez platného bytového oprávnění vedly.

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na argumentaci uvedenou v původním a napadeném rozhodnutí.

10. Ze spisu soud zjistil následující pro řízení významné skutečnosti.

11. Dne 18. 1. 2019 byla provedena bytová kontrola, při které bylo zjištěno, že žalobce pobývá neoprávněně na území ČR. Dne 19. 1. 2019 bylo zahájeno správní řízení. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 16. 1. 2019, z Polska, kde pracoval jako analytik. Do ČR přijel za kamarády na svátky. Žalobce se domníval, že je oprávněn cestovat po Evropě 90 dnů ve 180 dnech. Byl si vědom, že uvedenou dobu již překročil, domníval se však, že k cestování stačí razítko v cestovním dokladu. Žalobce podal v Polsku žádost o povolení k pobytu za účelem zaměstnání, o té však ještě nebylo rozhodnuto. Je svobodný, na Ukrajině má jedno dítě a vlastní tam rodinný dům. Dále uvedl, že absolvoval vysokou školu a je na Ukrajině vojenským právníkem, na Ukrajině práci nemá. Pracuje v Polsku asi dva měsíce. Na Ukrajinu občas cestuje, nemá v souvislosti s tím žádný problém, má se kam vrátit. Na území ČR nemá žádný majetek ani žádné vazby, bydlí zde u kamaráda na jím uvedené adrese. K pobytu v ČR se nepřihlašoval. Prostředky na vycestování má, vycestuje do Polska.

12. Dne 19. 1. 2019 bylo ve věci vydáno závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. S ohledem na to, že žalobce pochází z města Sambor z Lvovské oblasti, bylo konstatováno, že mu nehrozí ani žádné nebezpečí v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem na východě země, neboť tento konflikt se soustředí výhradně do Doněcké a Luhanské oblasti a nebylo zjištěno, že by se měl rozšiřovat i do dalších částí země.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

13. Dne 19. 1. 2019 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-30393-22/ČJ-2019-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce jeden rok. Současně byla podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

14. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce se v ČR zdržoval nejméně ode dne 16. 1. 2019 do 18. 1. 2019, kdy byl zajištěn. V ČR mohl pobývat 90 dnů ve 180 dnech, tuto dobu však již přetáhl a do ČR přicestoval již v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Na základě vstupních a výstupních razítek v biometrickém pasu správní orgán konstatoval, že z 90 denního pobytu bez víza vyčerpal žalobce pobytem od 23. 7. 2018 do 18. 1. 2019 119 dnů. Překročená délka pobytu od 4. 12. 2018 do 18. 1. 2019 byla 46 dnů.

15. Správní orgán se dále zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedl, že žalobce je svobodný, na Ukrajině má jedno dítě. Na Ukrajině též vlastní dům. V ČR oproti tomu nemá žádný majetek ani vazby. Zásah do soukromého a rodinného života proto správní orgán vyhodnotil jako přiměřený protiprávnímu jednání žalobce. Rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem cizince na ochraně jeho zájmů a ochranou zájmu veřejného. Správní orgán poukázal na to, že stupeň integrace žalobce nelze v žádném případě považovat za takový, že by mohl založit překážku vycestování. Poukázal též na to, že je to především žalobce, kdo má uvést skutečnosti a nabídnout příslušné důkazy o tom, že zde existuje překážka jeho vycestování. Žalobce takové skutečnosti neuvedl a naopak z jeho výpovědi je zřejmé, že veškeré jeho osobní i majetkové vazby jsou zcela soustředěny v zemi jeho původu.

16. Doba v délce jednoho roku byla stanovena v zákonném rozmezí a s ohledem na délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce na zemi ČR, kde pobýval nejméně od 16. 1. 2019 do 18. 1. 2019, ač k tomu nebyl oprávněn. Zároveň správní orgán uvedl, že překročená od 4. 12. 2018 do 18. 1. 2019 je 46 dnů. Správní orgán přihlédl rovněž k závěrům závazného stanoviska.

17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm namítl nesprávné zjištění stavu věci a porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Zvolená forma uloženého opatření i forma správního vyhoštění byla podle žalobce stanovena zcela neúměrně a neadekvátně okolnostem případu. Žalobce poukázal na to, že v minulosti na území ČR pobýval oprávněně. Žalobce neměl přesné informace o tom, jaká jsou jeho oprávnění, pokud se týká oprávnění pobytu v ČR v souvislosti s podanou žádostí v Polsku. Bylo proto na místě, aby správní orgán zohlednil, že si žalobce nebyl vědom, že jedná protiprávně a umožnil mu opustit území a následně svůj pobyt legalizovat a vrátit se. Žalobce namítal rovněž nezákonnost závazného stanoviska. Podle žalobce správní orgán dále nedostatečně posoudil dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kdy pouze vypočetl daná kritéria, ale nevypořádal se s konkrétními okolnostmi případu žalobce a jeho rozhodnutí je formalistické. Žalobce namítá rovněž neúměrně dlouhou délku doby vyhoštění, kdy nelze podle něj pouze konstatovat, že byla uložena při samé spodní hranici, jelikož i toto je s ohledem na okolnosti případu značně dlouhá doba. Také lhůta pro vycestování 15 dnů se žalobci jeví jako zcela nepřiměřená.

18. Žalovaný dne 1. 11. 2019 vydal rozhodnutí č.j. CPR-8516-7/ČJ-2019-930310-V241, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

V rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se zákonem, byl náležitě zjištěn skutečný stav věci a pro rozhodnutí byly opatřeny potřebné podklady. Nedošlo ani k žádnému jinému pochybení správního orgánu, rozhodnutí nepostrádá náležitosti uvedené v ust. § 68 odst. 3 správního řádu a přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu.

19. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že v daném případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nejméně ode dne 16.1.2019 do dne 18.1.2019 žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a doba k vycestování z území České republiky byla stanovena až poté, co si správní orgán I. stupně pro hodnocení případné existence důvodů, které by účastníkovi řízení znemožňovaly vycestování, vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky.

20. Ohledně námitky, že správní orgán I. stupně zjistil okolnosti svědčící pouze v neprospěch žalobce, žalovaný uvedl, že provedené dokazování dle jeho názoru nutno považovat za dostatečné a odpovídající charakteru a obsahu tvrzení, které žalobce správnímu orgánu I. stupně uvedl v rámci prvostupňového řízení. Správní orgán I. stupně zjistil všechny okolnosti ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradě z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch samotného žalobce. Je zejména na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že žalobce, kterému hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Ani v odvolání žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch a které by měl žalovaný hodnotit a posoudit.

21. Rozhodné období pro bezvízový 90 denní pobyt v období 180 dnů, započalo žalobci dne 01.7.2018, kdy vstoupil na území schengenského prostoru a následně vycestoval dne 17.7.2018. Dále vstoupil na území schengenského prostoru dne 22.9.2018 a vycestoval z něj dne 17.10.2018, kdy ještě tentýž den na jeho území opět vstoupil, přičemž nebylo z cestovního dokladu žalobce zjištěno, že by již vycestoval z území schengenského prostoru. Na základě výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že žalobce řízení překročil povolenou dobu bezvízového pobytu na území států schengenského prostoru o 46 dnů. Z protokolu ze dne 19.1.2019 vyplývá, že žalobce řízení přicestoval na území České republiky dne 16.1.2019, správnímu orgánu I. stupně svůj vstup na území žalobce však věrohodně neprokázal, a proto správní orgán I. stupně následně stanovil délku, po kterou žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky na dva dny, a to ode dne 16.1.2019 do dne 18.1.2019.

22. K možnosti překvalifikování dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, žalovaný konstatoval, že byla řádně zjištěna a také posouzena přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž nebylo zjištěno, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k takovému nepřiměřenému zásahu. Otázce posouzení dopadů rozhodnutí se správní orgán prvního stupně věnoval na straně 5 až 6 rozhodnutí. Žalobci byla dána možnost, aby se k těmto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

dopadům vyjádřil mimo jiné při provedeném pohovoru. Správní orgán I. stupně a rovněž i žalovaný se zabýval aspekty důležitými pro posouzení přiměřenosti vyhoštění, přičemž tato kritéria je nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci. V projednávaném případě lze konstatovat, že námitka nepřiměřenosti vyhoštění ani námitka nedostatečného odůvodnění přiměřenosti není důvodná, neboť správní orgán I. stupně se namítanou nepřiměřeností dostatečně zabýval. Na základě těchto zjištění dospěl správní orgán I. stupně k jednoznačnému závěru, že vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění bude sice zasaženo do práv žalobce, nikoliv však nepřiměřeným způsobem a žalovaný se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Ze strany žalobce tím, že nerespektuje právní normy České republiky, se jedná jednoznačně o pohrdání jejím právním řádem, za což mu zcela v souladu se zákonem bylo vydáno nyní projednávané rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelné ani v rozporu s právními předpisy. Žalovaný je přesvědčen, že byl v daném případě shledán veřejný zájem na vyhoštění žalobce, neboť ochrana veřejného pořádku je významnější hodnotou než zájem na zachování rodinného a soukromého života žalobce, který neuvedl žádné podstatné rodinné, soukromé nebo jiné vazby na území České republiky, které by představovaly vážnější dopad do jeho života. Rodinné zázemí žalobce v zemi jeho původu jednoznačně převažuje nad zázemím, které má vytvořeno v České republice. Lze konstatovat, že se žalobce za dobu svého pobytu na území do české společnosti nijak neintegroval, sám žalobce vyloučil, že by zde měl nějaké vazby.

23. K námitce týkající se délky správního vyhoštění žalovaný konstatoval, že doba v délce 1 roku

byla stanovena na základě spisového materiálu a zvážení protiprávního jednání žalobce, přičemž byla stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný tuto dobu považuje za zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí v obdobných případech. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovení této doby dostatečným způsobem odůvodnil. Také lhůta k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí byla stanovena v souladu se zákonem o pobytu cizinců s ohledem na skutečnost, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a jak uvedl, že na území České republiky přicestoval na svátky za kamarády, tudíž dle žalovaného, je tato lhůta dostatečná k tomu, aby si žalobce mohl vyřídit všechny potřebné náležitosti k vycestování z území ČR. Žalovaný neshledal relevantní ani námitky ohledně závazného stanoviska. Podotkl k tomu, že žalobce byl o vydaném závazném stanovisku řádně vyrozuměn a byla mu dána zákonná možnost se k němu vyjádřit, což neučinil. Dne 10. 10. 2019 bylo ve věci vydáno nové závazné stanovisko potvrzující závěr, že vycestování žalobce z ČR je možné.

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

25. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

26. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“

27. Soud shledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů pro určení doby zákazu pobytu v délce jednoho roku a tím i nepřiměřenosti uložené doby. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně nejméně od 16. 1. 2019 do 18. 1. 2019, přičemž tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Zároveň uvedl, že žalobce naposledy přicestoval na území schengenského prostoru dne 17. 10. 2018, kdy nebylo z jeho cestovního dokladu zjištěno, že by poté z něj vycestoval. Z toho žalovaný následně dovodil, že žalobce překročil povolenou délku bezvízového pobytu o 46 dnů. Ztotožnil se zcela se závěry správního orgánu prvního stupně, který podle něj své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Správní orgán prvního stupně délky stanovené doby odůvodnil na tím, že žalobce v ČR pobýval od nejméně 16. 1. 2019 do 18. 1. 2019, tedy dva dny, neoprávněně, dále však vypočetl pobytovou historii žalobce a uvedl, že překročená délka pobytu od 4. 12. 2018 do 18. 1. 2019 je 46 dnů, aniž by jakkoliv, shodně i žalovaný, z této skutečnosti učinil okolnost rozhodnou pro stanovení doby zákazu pobytu.

28. Správní orgán prvního stupně dobu zákazu pobytu odůvodnil s ohledem na délku a závažnost jeho protiprávního jednání. Žalovaný uvedl, že uvedená doba je podle něj zcela adekvátní, obdobná rozhodnutím v podobných případech a stanovená v zákonném rozmezí.

29. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46).“* Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27). Jakkoli žalovanému přísluší správní uvážení při určení doby zákazu pobytu, takové uvážení není omezeno jen zákonem stanovenou dobou, nýbrž také obecnými principy správního práva. Pokud správní orgán dospěl k závěru o uložení doby zákazu po dobu 1 roku, měl takový závěr zřetelně a přesvědčivě odůvodnit.

30. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že touto skutečností je výhradně neoprávněný pobyt na území po dobu 2 dnů. Přitěžující nebo polehčující okolností pro stanovení doby zákazu pobytu se stává pouze taková okolnost, která je takto správním orgánem výslovně označena. Pouhé konstatování neoprávněné doby pobytu na území států schengenského prostoru, aniž by správní orgán k tomu uvedl, zda k této době přihlédl a v jakém smyslu, z takové doby pobytu okolnost rozhodnou pro určení doby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zákazu nečiní. Pokud je jedinou okolností neoprávněný pobyt v délce 2 dnů, je při možné době zákazu 3 let, uložení doby zákazu v trvání 1 roku nepřiměřené. Neoprávněný pobyt cizince po dobu dvou dnů je krátkou dobou, která sice sama o sobě nemůže ospravedlnit porušení pobytových předpisů cizincem, který svým jednáním nepochybně naplnil uvedenou skutkovou podstatu správního vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, má však vliv na posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání. Správní orgán ani následně žalovaný takové posouzení dostatečně neprovedl. Námitka o nepřiměřené době zákazu pobytu je proto důvodná.

31. Ostatní námitky osud nepovažuje za důvodné. K námitce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly řádně posouzeny dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že správní orgán prvního stupně se zákonem požadovanými kritérii zabývali se závěrem, že rozhodnutím v tomto směru nedojde k žádnému nepřiměřenému zásahu. S tím se soud ztotožňuje. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z jeho rozhodnutí, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval závěry správního orgánu, které posoudil a náležitě odůvodnil. Žalobce uvedl, že je svobodný a na Ukrajině má dítě. Vlastní tam též rodinný dům. Uvedl rovněž, že pracuje v Polsku, přičemž na Ukrajinu cestuje a nezaznamenal ohledně toho žádné problémy, vycestoval by dobrovolně. Přičemž žalobce v žalobě nijak nespecifikoval, v čem spočívá zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Obdobně lze uvést u namítané překážky vycestování, nejen že žalobce překážky neuvedl, ale i jeho žalobní tvrzení o dobrovolném návratu je s tímto v logickém rozporu. Ve věci bylo vydáno závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Toto stanovisko obsahovalo posouzení zejména bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, kdy s ohledem na místo jeho původního bydliště bylo shledáno, že mu v případě návratu nehrozí nebezpečí. Uvedené stanovisko bylo potvrzeno novým závazným stanoviskem s obdobným závěrem. Soud tak shodně s žalovaným neshledal existenci překážky vycestování žalobce.

32. K námitce, že žalobce byl v domněnku v legalitu svého pobytu, kterou měl za potvrzenou tím, že byl na území ČR bez problémů vpuštěn, soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobce se měl o možnostech pobytu lépe informovat, neznalost právního řádu nikoho neomlouvá. Na tom nemůže nic změnit ani případné pochybení ze strany správních orgánů na hranicích. K tomu soud poznamenává, že žalobce při pohovoru uvedl, že pracoval na Ukrajině jako vojenský právník, měl by tedy mít odpovídající právní povědomí a ověřit si, zda jeho pobyt bude skutečně legální.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

33. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění doby zákazu pobytu i pro nezákonnost z důvodu nepřiměřenosti doby zákazu pobytu. Žalovaný v novém rozhodnutí se vypořádá s námitkami odvolání, uvede, jakou délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR považuje za rozhodnou. Zaměří se též na stanovení adekvátní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států a své závěry náležitě odůvodní.

34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení s 21 % DPH činí 8 228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 10. ledna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.